

Arrest

nr. 188 753 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 december 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2011 werd ingediend door :

V.S. (...)

en echtgenote (...)

en kinderen (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene n de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De man vroeg op 29.07.2008 asiel in België aan, de vrouw op 15.09.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekenden op 20.05.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 9 maanden voor de man en ongeveer 7 maanden voor de vrouw– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid hebben uitgemaakt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Inzake het feit dat een terugkeer om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg in te dienen gevaarlijk, duur en omslachtig zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen daar geen bewijzen van voorleggen. Ook staat het betrokkenen vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te bekomen. Bovendien zou dit ook kunnen gelden voor andere onderdanen van Rusland, doch dit belet velen niet zo'n aanvraag in te dienen.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde argument dat betrekking heeft op de medische toestand van mevrouw [V.]; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Tot slot, dat betrokkenen hun aanvraag niet enkel willen steunen op artikel 9bis, doch dat ze vragen te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaande, hetzij toekomstige; betrokkenen dienen voor elke procedure apart een aanvraag in te dienen via de geëigende weg en momenteel kunnen betrokkenen geen beroep doen op toekomstige regelgeving, aangezien deze nog niet bestaat.(...)”.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“(…) De voorzitter wijst er verder op dat in de zaak 105 902 de afstand van het geding kan worden vastgesteld met toepassing van artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980, tenzij de verzoekende partijen hun belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsnog zouden aantonen. De verzoekende partijen stellen dat zij er nog belang bij hebben om de Raad uitspraak te horen doen in voormelde zaak, daar zij op het ogenblik van het nemen van voormelde beslissing niet beschikten over enig verblijfsrecht maar nog niet waren onderworpen aan een inreisverbod en de bestreden beslissing in hun ogen op onwettige wijze werd genomen. De verwerende partij verwijst in beide zaken naar haar nota’s en stelt dat de Raad over dit alles “zal oordelen”.

Aangezien in arrest nr. 188 752 van 22 juni 2017 in de zaak met rolnummer 151 065 onder meer werd vastgesteld dat verzoekers geen belang meer hebben bij de beslechting van deze zaak aangezien de beslissing van 17 maart 2014 waarbij hun latere aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verwijst naar een inreisverbod van 25 september 2013 waarvan de geldigheidsduur inmiddels verstreken is, kunnen verzoekers gevolgd worden in hun betoog dat ze nog belang hebben bij de beslechting van het beroep dat gericht is tegen de bestreden beslissing – zij het een eerdere beslissing dan de voormelde beslissing van 17 maart 2014 – die immers werd getroffen op een ogenblik dat ze nog niet onderhevig waren aan het inreisverbod van 25 september 2013.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een eerste middel werpen verzoekers op, *“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending art. 3 EVRM.”*

Verzoeker betogen als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geenszins geargumenteed betreffende de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009, en waaromtrent de toenmalige staatssecretaris Wathelet zich geëngageerd heeft om ze toe te passen. Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aan- gebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld. De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin NIET wordt geargumenteed betreffende de criteria van de instructie van 19.07.2009 die NIET onderzocht werden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar er nu geen duidelijk standpunt is betreffende een gebeurlijk recht op regularisatie op basis van de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie.

Dat daarenboven naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze instructie, nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, zodat eerst dient gecontroleerd te worden of niet voldaan is aan één of meerdere van de criteria. Anderzijds kunnen personen die niet voldoen aan de criteria, zomaar afgewezen. Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen onderzocht worden, en in de eerste plaats de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België in te dienen.

De instructie creëert een vermoeden en er dient nagegaan te worden of de aanvrager niet valt onder dit vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan ingeroepen worden, en dat het dossier op zijn andere elementen dient onderzocht te worden.

Door anders te gaan oordelen schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en heeft zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toepassing van de criteria van de instructie 19.07.2009 nooit onderzocht, minstens hierover niet geargumenteed. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.”

3.2. De Raad leest nergens een uitleg aangaande de wijze waarop artikel 3 van het EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dit houdt in dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun land van herkomst of verblijf kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst onderzoekt hij enkel of de gemachtigde in redelijkheid is gekomen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

3.7. Verzoekers vallen erover dat de bestreden beslissing geenszins argumenteert *“betreffende de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009, en waaromtrent de toenmalige staatssecretaris Wathélet zich geëngageerd heeft om ze toe te passen.”* Ze zijn van oordeel dat *“[d]e bestreden beslissing [...] in strijd [is] met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin NIET wordt geargumenteed betreffende de criteria van de instructie van 19.07.2009 die NIET onderzocht werden”*. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van die verwachtingen, aangezien verzoekers geen melding hebben gemaakt van de betrokken instructie in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het

administratief dossier bevindt. Waar verzoekers opwerpen, *“Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aan- gebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld”*, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien zulks niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing.

3.8. De verwerende partij heeft zonder mathematisch toepassing te maken van de criteria die waren opgenomen in de door verzoekers in hun verzoekschrift vermelde instructie, de door verzoekers aangehaalde elementen die volgens hen rechtvaardigen dat zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging in België indienen, op hun merites beoordeeld. Dit vormt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is integendeel volledig in overeenstemming met deze wetsbepaling. De Raad herinnert eraan dat de betrokken instructie werd vernietigd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) onder meer omdat ze een vrijstelling verleende van de wettelijke voorziene voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden.

3.9. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij ambtshalve diende na te gaan of verzoekers' geval valt onder de criteria van een instructie die werd vernietigd. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig opwerpen dat uit de bestreden beslissing *“impliciet doch zeker”* blijkt dat de verwerende partij hun geval niet heeft getoetst aan de betrokken instructie en hieraan een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verbinden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpen verzoekers op:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betogen als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

" Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. "

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is in die zin dat er tal van criteria zoals vermeld in de instructie voormeld niet werden onderzocht.

Dat verzoekers ondertussen vier jaar op het belgisch grondgebied verblijven en hun opeenvolgende procedures ook meer dan vier jaar hebben geduurd, dat verzoekers ook minderjarige kinderen hebben die schoolgaand zijn.

Dat tal van andere families die zich in net dezelfde situatie bevinden, wél werden geregulariseerd, doch thans blijkbaar in strijd met vroegere verklaringen door de nieuwe Minister de keuze is gemaakt geworden om voorheen ingenomen verklaringen niet langer te honoreren, met nefaste gevolgen voor verzoekers.

Dat er thans een procedure art. 9 TER VW lopende is, en om die reden alleen al er sprake dient te zijn van een ontvankelijke aanvraag art. 9 BIS VW, aangezien aangenomen wordt dat een aanvrager art. 9 TER VW in afwachting van zijn of haar beslissing gemachtigd is bij wijze van buitengewone omstandigheid de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen.”

3.11. Het middel is niet ontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en het komt verzoekers toe om te duiden welke zij precies geschonden achten, andere dan het reeds door hen aangehaalde redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.13. Door te wijzen op de inhoud van het begrip buitengewone omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu het begrip heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoekers' overtuiging dat er *“in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd”* werd aangaande de door hen aangehaalde elementen maakt niet dat een schending van de motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.15. Verzoekers verwachten blijkens hun betoog een grondiger onderzoek van hun geval *“gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoeker”* maar zij concretiseren niet met betrekking tot welke elementen zij een grondiger onderzoek wensten en waarom dit zich dan opdroeg, ondanks het gegeven dat hun aanvraag om verblijfmachtiging onontvankelijk werd verklaard.

3.16. Waar verzoekers opwerpen dat de motivering ontoereikend is omdat de criteria in de instructie niet werden onderzocht, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.17. Met de opsomming van de elementen die hun zaak kenmerken, tonen verzoekers niet aan dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen werden geschonden door de bestreden beslissing.

3.18. Met hun algemeen betoog dat andere families in dezelfde situatie wel geregulariseerd werden, zonder nog maar een begin van bewijs te verstrekken dat deze claim ondersteunt, tonen verzoekers geen schending aan van het verbod van discriminatie en evenmin een schending van het gelijkheidsbeginsel.

3.19. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat een lopende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voldoende is om de aanvraag ontvankelijk te verklaren, maar hiermee brengen ze niets in tegen de door de verwerende partij gedane beoordeling van dit argument, met name: *“Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde argument dat betrekking heeft op de medische toestand van mevrouw [V.]; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.”* en kan ze dan ook niet aan het wankelen worden gebracht.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.20. In een derde middel werpen verzoekers op: *“Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat verzoekers op datum van 05.12.2011 een aanvraag art. 9 BIS VW indienden

Dat verzoekers menen dat het niet strookt met art. 9 BIS VW en tevens het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel om zomaar de aanvraag op basis van verregaande integratie te gaan afwijzen stellende dat dit alles toch niet van belang zou zijn, waarbij dan onmiddellijk de vraag rijst wat dan wel van belang is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

EERSTE ONDERDEEL

Verwerende partij is totaal ten onrechte nooit op afdoende wijze ingegaan op de aan- gehaalde integratie door verzoekers.

Zij deelde mede dat een verblijf sedert jaren, integratie, het volgen van Nederlandse taallessen, werkbereid zijn, de uitbouw van een vrienden- en kennissenkring in België en het geboren zijn van de jongste kinderen in België op zich geen buitengewone omstandigheden vormen.

Waarom dit geen buitengewone omstandigheden zijn is verzoekers niet duidelijk daar dit totaal niet gemotiveerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Onder buitengewone omstandigheden wordt in het algemeen verstaan die omstandig -heden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning te vragen (cfr. R.v.St., nr. 103. 410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St., (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Het feit dat door de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen niet worden uiteengezet waarom zij van oordeel zijn dat de aangehaalde elementen van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid vormde in de zin van art. 9 bis Vreemdelingenwet is een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht en van voornoemd artikel. Terwijl de in België opgebouwde relaties en integratie in andere dossiers wél reeds als buitengewone omstandigheden werden aanvaard, dient besloten te worden dat deze argumentatie manifest verkeerd is.

De gratuite bewering van verwerende partij dat er geen rechten zouden kunnen ge- put worden uit illegaal verblijf, is dan ook manifest verkeerd en trouwens ook in strijd met Internationale verdragen en rechtspraak en zelfs met de eigen houding van ver- werende partij in andere regularisatiedossiers.

TWEEDE ONDERDEEL

Ten onrechte wordt door Dienst Vreemdelingenzaken in gene mate een onderzoek gevoerd en geargumenteed inzake de reeds in de asielaanvraag aangehaalde problemen, dewelke in het verzoek tot regularisatie als hernomen dienden te worden beschouwd.

Nochtans verschilt het toepassingsgebied van artikel 9 BIS Vreemdelingenwet met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Génève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Daarbij wordt verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State in deze meer bepaald: R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001, Rev.dr.étr., 2001, 469; R.v.St.(11e kamer) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Bij een asielaanvraag worden de criteria van het Verdrag van Génève beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken en in een volgend stadium door het Comissariaat-Generaal.

Het is niet omdat wordt besloten tot het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Génève dat kan worden gesteld dat ook niet is voldaan aan de buitengewone omstandigheden vereist door art. 9 BIS Vreemdelingenwet.

Op geen enkele manier wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken ingegaan op de door verzoekers in het kader van hun asielaanvraag aangehaalde (gegronde) vrees voor vervolging die wordt hernomen.

Wel integendeel, er wordt ten onrechte geargumenteed dat de asielprocedure reeds beëindigd werd en voor de rest niets.

Aldus dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig tot het besluit kon komen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren om re- den dat de asielaanvraag werd verworpen.

Dergelijk standpunt druist volledig in tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State waarbij wordt gewezen dat het toepassingsgebied van artikel 9 bis Vreemdelingenwet verschilt met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Génève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

DERDE ONDERDEEL

Er wordt door verwerende partij niet afdoende geantwoord op het feit dat het verblijf van verzoekers België betreft en zij bijgevolg in de onmogelijkheid zijn hun aanvraag in te dienen bij de Belgische Diplomatieke post in het buitenland.

Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst conform art. 9.2 een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou dit bovendien het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Het land van verblijf van verzoekers is België minstens dient aangenomen te worden dat zij gezien de hierboven gemelde argumentatie en de zeer goede integratie hier zij wel degelijk haar aanvraag tot regularisatie in België kunnen indienen.

Bovendien wordt totaal ten onrechte voorgehouden als zou het feit dat de kinderen van verzoekers schoolgaande zijn, niet in aanmerking kunnen genomen worden als bijzondere omstandigheid.

Minstens impliciet erkent verwerende partij dat er een schoolplicht bestaat in hoofde van de kinderen, waarbij zij niet zomaar in het schooljaar kunnen verplicht worden de schoolloopbaan te stoppen, hetgeen alleszins als een buitengewone omstandigheid dient aanvaard te worden.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, doch deze dient aangevraagd te worden in het buitenland, terwijl de betrokkene reeds jaren in België verblijft en deze argumentatie enkel tot doel heeft verzoekers België te doen verlaten eerder dan hun dossier op een correcte en grondige manier te onderzoeken en op een objectieve wijze een beslissing te nemen die wél voldoende onderbouwd is.

Dat tenslotte door verzoekers tal van bewijsstukken zijn voorgelegd, dewelke blijkbaar nooit of te nimmer zijn nagekeken geworden aangezien er in gene mate over de inhoud geargumenteed is geworden, tenzij dan zeer algemeen, terwijl elk dossier afzonderlijk op basis van de naar voorgebrachte stukken dient te worden beoordeeld."

3.21. De bestreden beslissing stelt, *"Het feit dat betrokkenen sinds 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."* Hieruit blijkt dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de verwerende partij *"zomaar de aanvraag op basis van verregaande integratie [afwijst] stellende dat dit alles toch niet van belang zou zijn"* of dat *"door de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen niet worden uiteengezet waarom zij van oordeel zijn dat de aangehaalde elementen van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid vormde in de zin van art. 9 bis Vreemdelingenwet."* De betrokken motivering is bovendien deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen met hun betoog dat de door hen aangehaalde elementen van integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, dat de betrokken motivering niet afdoende is, dat in andere dossiers de integratie wel als buitengewone omstandigheid werd weerhouden en met een herhaling van de aangehaalde elementen inzake integratie, niet aan dat zich in hun geval een andere beoordeling opdrong en dat de verwerende partij de betrokken elementen aan een nader onderzoek had dienen te onderwerpen in de ontvankelijkheidsfase van verzoekers' aanvraag.

3.22. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat er geen rechten kunnen worden geput uit illegaal verblijf. Verzoekers' betoog *"De gratuite bewering van verwerende partij dat er geen rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf, is dan ook manifest verkeerd en trouwens ook in strijd met Internationale verdragen en rechtspraak en zelfs met de eigen houding van verwerende partij in andere regularisatiedossiers"* mist dan ook feitelijke grondslag.

3.23. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.24. In de bestreden beslissing wordt gesteld, *"De man vroeg op 29.07.2008 asiel in België aan, de vrouw op 15.09.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekenden op 20.05.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 9 maanden voor de man en ongeveer 7 maanden voor de vrouw– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).” Hieruit blijkt dat verzoekers’ betoog als zou de verwerende partij er zich toe hebben beperkt te argumenteren dat de asielpcedure werd beëindigd en de asielaanvraag werd verworpen “en voor de rest niets” manifest feitelijke grondslag mist. De betrokken motivering vormt een deugdelijk antwoord op verzoekers’ argument ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat er sprake is van een langdurige asielpcedure. Nergens hebben verzoekers in hun aanvraag gewezen op de inhoudelijke problemen die zij hebben aangehaald tijdens de asielpcedure en ze kunnen in hun verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij ten onrechte daaromtrent niet heeft geargumenteed of hierop niet is ingegaan. Nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het argument inzake de lange asielpcedure geen buitengewone omstandigheid vormt omdat verzoekers’ asielaanvraag werd afgewezen. Verzoekers’ gehele uiteenzetting over het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de criteria van de Conventie van Genève is dan ook niet relevant.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.25. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Inzake het feit dat een terugkeer om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg in te dienen gevaarlijk, duur en omslachtig zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen daar geen bewijzen van voorleggen. Ook staat het betrokkenen vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te bekomen. Bovendien zou dit ook kunnen gelden voor andere onderdanen van Rusland, doch dit belet velen niet zo’n aanvraag in te dienen.”* Dit vormt een antwoord op verzoekers’ argument ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, *“Het onderbreken van het verblijf “teneinde in het land van herkomst conform art. 9.2 een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou dit bovendien het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.”* Door dit argument opnieuw letterlijk te herhalen in hun verzoekschrift, te poneren dat het antwoord van de verwerende partij geen afdoende antwoord vormt en de overtuiging te zijn toegedaan dat zij hierdoor wel degelijk hun aanvraag om verblijfsmachtiging in België kunnen indienen, tonen verzoekers niet aan dat dit antwoord niet deugdelijk is.

3.26. De bestreden beslissing stelt, *“Het feit dat hun oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met deze beoordeling maakt niet dat de gedane beoordeling strijdig is met de in het middel aangehaalde bepaling en beginselen. Verzoekers kunnen de betrokken afweging niet meer laten zeggen dan wat het zegt en hieruit dus niet dienstig impliciet gaan afleiden dat de verwerende partij erkent dat er schoolplicht bestaat in hoofde van de kinderen en dat dit dient te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Verzoekers, die in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet meer hadden aangevoerd dan *“Verzoekers leggen verschillende stukken voor betreffende de door hen gevolgde lessen en cursussen”* gaan totaal niet in op de argumentatie van de verwerende partij dat ze niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen of dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Het gegeven dat de aangehaalde motivering inzake de scholing van de kinderen mogelijk op een stereotiepe wijze geschiedt, maakt niet dat de betrokken motivering niet afdoende of deugdelijk is.

3.27. Voor het overige blijkt onbegrip voor de getroffen bestreden beslissing en de overtuiging van verzoekers dat hun dossier niet correct en grondig werd onderzocht, dat de bestreden beslissing niet voldoende onderbouwd is en hun bewijsstukken *“nooit of te nimmer”* zijn nagekeken, maar dit algemeen betoog kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het derde middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA